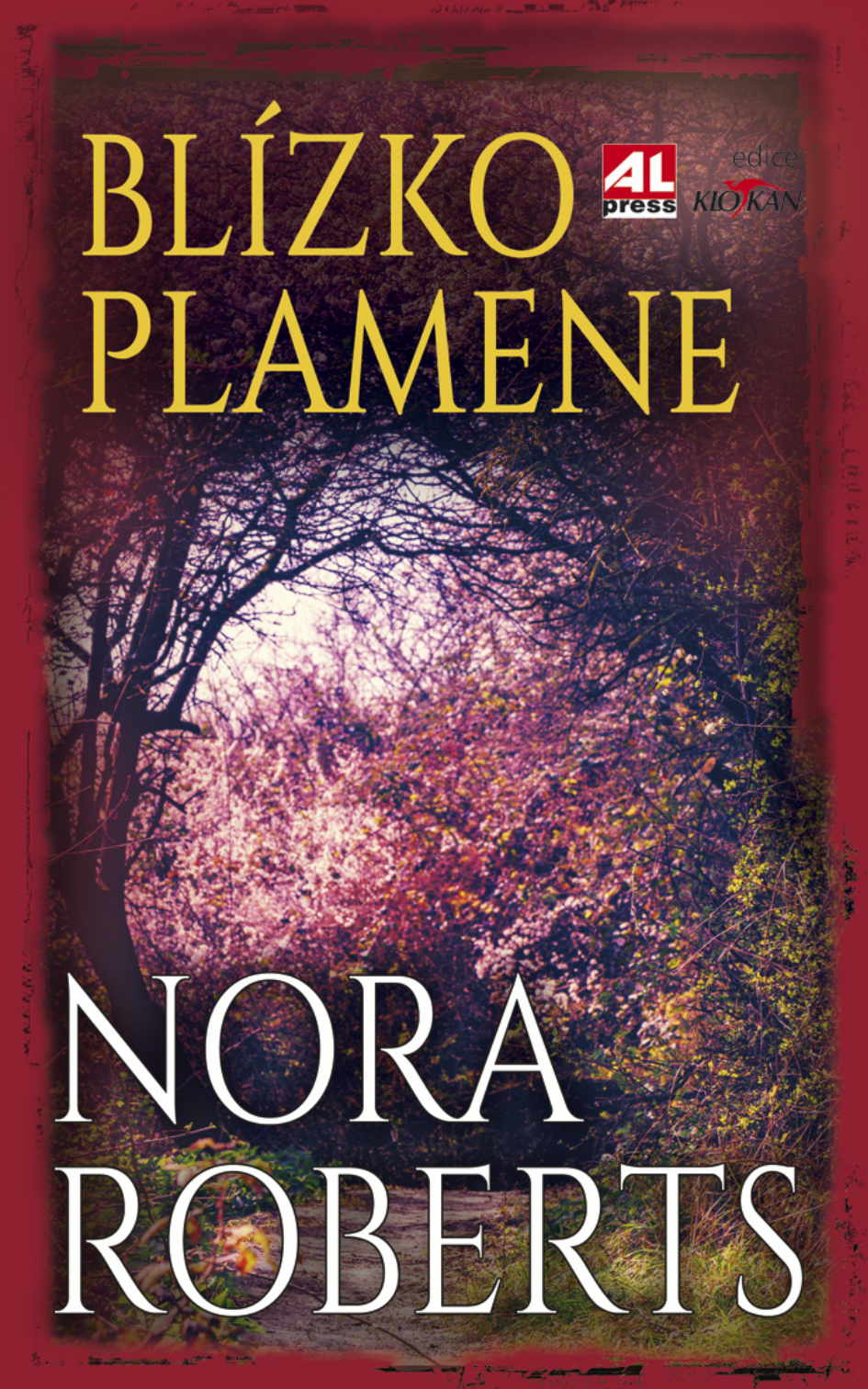

BLÍZKO PLAMENE

AL
press

edice
KIO KAN

NORA ROBERTS

edice
KLOKAN

Copyright © 2014 by Nora Roberts
Translation © Lenka Faltejsková, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SHADOW SPELL
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-793-8

*Pro mé věrné
Rodinu a přátele*

Nadcházející události vrhají stín
na věci minulé.

THOMAS CAMPBELL

Ozdobou domu jsou přátelé,
kteří jej navštěvují.

RALPH WALDO EMERSON

1

PODZIM 1268

Eamon se plavil na loďce a z vodní hladiny stoupala mlha jako dech. Slunce vrhalo bledé studené světlo, probuzené z nočního spánku, a ponoukalo ranní ptáky ke zpěvu. Z dálky sem doléhalo arogantní a veledůležité kohoutí kokrhání a bečení ovcí, pasoucích se na zelené louce.

Známé zvuky, které posledních pět let vítaly Eamona každé ráno.

Jenže doma tu nebyl. Byť šlo o místo přívětivé a známé, domov nahradit nemohlo.

Eamon silně toužil po domově. Ta touha ho tížila v kostech jako starce vlhké počasí a srdce mu krvácelo jako zhrzenému milenci.

A pod příkrovem touhy, bolesti a smutku doutnal vztek, jímž se zalykal.

Někdy se mu v noci zdálo o domově, o jejích srubu v lese, kde znal každý strom, každou zákrutu cesty. Některé z těch snů byly stejně skutečné jako život sám a Eamon cítil břidlici hořící v krbu, šustění přikrývek, do nichž jeho matka vetkala levanduli pro lepší spaní a sladké sny.

Slýchal její hlas, zpěv, který se nesl nahoru do podkroví z kuchyně, kde míchala své lektvary a směsi.

Nazývali ji Temnou čarodějkou – s úctou –, protože byla mocná a silná. A dobrá a laskavá. Někdy se z těch snů o domově a o matce budil se slzami na tvářích.

Spěšně otíraných. V deseti letech se považoval za dospělého muže, hlavu rodiny, jako byl kdysi otec.

Slzy se hodí pro ženské.

Navíc se přece musí postarat o sestry, nebo ne? Položil vesla a nechal loďku unášet proudem. Nahodil šňůru. Nejstarší byla sice Brannaugh, on ovšem zůstával jediným mužem v rodině. Přisahal, že ji a Teagan ochrání, a to také udělá. Zdědil dědečkův meč. Až přijde čas, nebude se bát jej použít.

A ten čas přijde.

Zdály se mu totiž i jiné sny, takové, které v něm probouzely spíše strach než smutek. Sny o Cabhanovi, černém čaroději. Z těch snů se mu v břicho šířil led, který uhasil i doutnající vztek. V takových chvílích chtěl chlapec v něm volat matku.

Strach si však nemohl dovolit. Matka je mrtvá, obětovala se, aby zachránila jeho a sestry, jen pár hodin poté, co Cabhan zabil jejich otce.

Otcovu podobu už si Eamon téměř nevybavoval a až příliš často hledal pomoc v plamenech, aby ten si jeho obraz připomněl – vysokého a hrdého Daithiho, válečníka se světlými vlasy, který se často smál. Zato stačilo zavřít oči, aby viděl matku, bledou, krátce před smrtí, jak onoho mlhavého rána stála před chalupou v lese, zatímco on a jeho sestry odjížděli se zármutkem v srdci a mocí v krvi.

Od toho rána již nebyl chlapcem, ale jedním z trojice, temným čarodějem, zavázaným krví i přísahou zničit, co se jeho matce nepovedlo.

Čekal, až to konečně začne, až skončí pobyt v Galwayi na farmě jejich sestřenice, kde ráno kokrhá kohout a na louce bečí ovce. Muž a čaroděj v něm dychtil po střetu, po síle, chtěl se ohánět dědečkovým mečem, aniž by se mu z té tíhy třásla ruka. Po chvíli, kdy konečně plně ovládne svou moc a magii, kterou zdědil. Až konečně prolije Cabhanovu horkou černou krev.

Ve svých snech však zůstával chlapcem, nevycvičeným a slabým, pronásledovaným vlkem, v němž se Cabhan proměňoval, vlkem s žhnoucím rudým kamenem na plecích, zdrojem jeho temné moci. A byla to jeho krev a krev jeho sester, která ještě horká zkrápěla zem.

Ráno po takových zlých snech chodíval k řece lovit ryby, aby byl sám, ačkoli jinak většinou toužil po společnosti, hlasech a vůních z kuchyně.

Po nočních můrách potřeboval odejít – a nikdo se na něj nezlobil, že nepomáhá s dojením, kydáním nebo krmením, ne o takových ránech.

A tak seděl v loďce, hubený desetiletý chlapec s hnědými vlasy po noci dosud rozcuchanými, s modrými očima po otci a plný kypící moci po matce.

Naslouchal, jak se vše kolem něj probouzí, trpělivě čekal, až ryba zabere, a pojídal ovesnou placku z Ailishiny kuchyně.

A znovu nacházel sám sebe.

Řeka a tiché a jemné pohupování loďky mu připomínaly poslední skutečně šťastný den s matkou a sestrami.

Tehdy vypadala dobře, po dlouhé ledové zimě, kdy byla bledá jako smrt. Všichni už počítali dny do Bealtainu, kdy se vrátí otec. Těšili se, jak budou sedět u ohně, jíst koláče, pít čaj oslazený medem a poslouchat otcovy historky z nájezdů a lovu.

A Eamon počítal s tím, že budou hodovat a matka se znovu zotaví.

Tomu všemu věřil ten den na řece, kdy rybařili a smáli se a společně mysleli na to, že se otec už brzy vrátí.

Jenže se nevrátil. Cabhan použil temnou magii a chrabrého Daithiho zabil. A také Sorchu, Temnou čarodějkou. Zabil ji, přestože ho spálila na popel. Zabil ji, a přežil.

Eamon to poznal ze zlých snů, z mrazení v zádech. Viděl tu pravdu v očích svých sester.

Ale zůstaly mu vzpomínky na ten den, na ten krásný jarní den na řece. Dokonce i když mu zabrala ryba, vracel se ve vzpomínkách a viděl sám sebe v pěti letech, jak vytahuje z tmavé řeky lesklou kořist.

Cítil stejnou hrdost jako tehdy.

„Ailish bude mít radost.“

Matka se na něj usmála a on rybu vypustil do vědra s vodou, aby zůstala čerstvá.

Slyšel matčin hlas, jako by byla s ním a utěšovala ho. Znovu napíchl na háček návnadu. Slunce začínalo hřát a rozpouštět cáry mlhy.

„Budeme potřebovat víc než jednu.“

Pamatoval si, že to mu tenkrát řekla.

„Budeš muset chytit další.“

Víc bych jich chytil v naší řece, pomyslel si.

„Jednou v ní zase budeš lovit. Jednou, *mo chroi*, se vrátíš domů. Jednou tví potomci budou rybařit v naší řece, chodit naším lesem. To mi věř.“

Do očí se mu draly slzy, obrys matky se mu rozmazal před očima. Zaháněl slzy, aby ji viděl jasně. Rozpuštěné tmavé vlasy jí sahaly do pasu, v tmavých očích spočívala láska. A vyzařovala z ní moc. Ještě i dnes, jen z té pouhé vidiny cítil její moc.

„Proč jsi ho nedokázala zničit, mami? Proč jsi nezůstala naživu?“

„Tak to bylo souzeno. Můj milý, můj chlapečku, mé srdce, dala bych mnohem víc než svůj život, abych ochránila tebe a tvé sestry.“

„Dala jsi víc. Dala jsi nám svou moc, téměř všechnu. Kdyby sis ji nechala...“

„Přišel můj čas a bylo to vaše právo. Jsem spokojená, i to mi věř.“ V té řídnoucí mlze stříbrně zářila. „Vždycky budu s tebou, věrný Eamone. Máš mě v krvi, v srdci, v mysli. Nejsi sám.“

„Stýská se mi po tobě.“

Ucítil na tváři její rty, její teplo, obklopila jej její vůně. A na tu krátkou chvíli se opět stal dítětem.

„Chci být statečný a silný. A budu, slibuju. Ochráním Brannaugh a Teagan.“

„Budete se chránit navzájem. Jste trojice. Společně máte větší moc, než jsem kdy měla já.“

„Zabiju ho?“ Přesně po tom v hloubi duše toužil. „Dorazím ho?“

„To ti nepovím, vím jen tolik, že tě nikdy nemůže připravit o to, čím jsi. Moc, kterou máš, je možné jediné darovat, jak jsem ji já dala vám. On nese mou kletbu a znamení. A všichni, kdo z něj vzejdou, ji také ponесou, stejně jako ti, kdo vzejdou z vás, ponесou světlo. Mou krev, Eamone.“ Otočila ruku dlaní vzhůru a na ní se objevila stružka krve. „A tvou.“

Znovu pocítil tu krátkou bolest, viděl ránu ve své dlani. A spojil ji s matčinou.

„Krev trojice, ze Sorchy, ho udolá, i kdyby to mělo trvat tisíc let. Věř. To stačí.“

Opět ho políbila a usmála se. „Máš další.“

Tahání za vlasec ho vytrhlo z vidění.

Skutečně chytil další rybu.

Budu statečný, umiňoval si v duchu, když vytahoval zmítající se rybu z vody.

Bude silný a jednoho dne to bude stačit.

Prohlédl si dlaň – teď už na ní nebyla žádná stopa po krvi, ale chápal. Má v sobě její krev, její dar. A jednoho dne ji předá svým synům a dcerám. Pokud Cabhana nezničí on, vykoná to jeho krev.

Přesto upřímně doufal, že los padne na něj.

Prozatím má ryby. Bylo dobré cítit se jako muž, lovit, rybařit, nakrmit rodinu. Oplatit svým příbuzným péči a poskytnutí střechy nad hlavou.

Naučil se trpělivosti. Než s loďkou připlul ke břehu, chytil čtyři další ryby. Zajistil loďku, navlékl ryby na šňůru.

Chvilí zůstal stát a díval se na vodu, jejíž hladina odrážela slunce. Myslel na matku, na její hlas, na vůni jejích vlasů. Na její slova nezapomene.

Vrátí se lesem. Sice není takový, jak ten jejích, ale pořád je to les.

A přinese Ailish ryby, dá si čaj u ohně. Pak pomůže se sklízni.

Když se vracel k farmě, zaslechl ostrý výkřik jestřába. Usmál se pro sebe, sáhl do brašny a vyndal koženou rukavici. Stačilo jen natáhnout si ji, zvednout ruku a z oblohy se snesl Roibeard.

„Dobré ráno.“ Eamon se zadíval do jeho zlatých očí a pocítil přívál lásky ke svému příteli a průvodci. Dotkl se amuletu, který nosil na krku. Pro ochranu ho pomocí magie vyrobila jeho matka z krve. Byl na něm obrázek jestřába.

„Je krásný den, vid’? Jasný a chladný. Sklizeň je skoro za námi a brzy budeme oslavovat. Přijde rovnodennost, kdy noc poráží den jako Gronw Pebr porazil Lleu Llaw Gyffes. Budeme slavit narození Mabona, syna Mordonina, strážce země. Určitě budou medové koláče. Kousek ti schovám.“

Jestřáb se mu otřel hlavou o tvář, mazlivý jako kotě.

„Už se mi zase zdálo o Cabhanovi. O domově, o matce, která nám dala svou moc a poslala nás pryč, aby nás ochránila. Vidím to, Roibearde. Jak ho otrávila polibkem, jak vzplála a použila všechno, co jí zbylo, aby ho zničila. Připravil ji o život a přece... Viděl jsem, jak se něco hýbe v popelu, co po něm zbyl. Něco zlého. A rudou září jeho kamene.“

Eamon se odmlčel, sáhl po své moci, otevřel se jí. Cítil bušení srdce králíka pádícího podrostem, hlad bažantího mláděte, které čekalo, až mu matka přinese potravu.

Cítil své sestry, ovce, koně.

A žádnou hrozbu.

„Nenašel nás. Cítil bych to. Ty bys to viděl a pověděl bys mi to. Ale pátrá, hledá a čeká, i tohle cítím.“

Jeho modré oči potemněly; měkká chlapecká ústa zpřisněla. „Nebudu se schovávat věčně. Jednou, přísahám na Daithiho a Soršinu krev, začnu lovit já jeho.“

Eamon zvedl ruku, nabral do dlaně vzduch, roztočil jej a opatrně vrhl ke stromu. Větve se otráslly, ptáci se vyplašeně zvedli z hnízd.

„Budu čím dál silnější, vid’?“ zamumlal a vracel se na farmu se čtyřmi rybami.

Brannaugh se věnovala svým povinnostem. Jako každý den posledních pět let dělala vše, co se od ní žádalo. Vařila, uklízela, starala se o děti, protože Ailish byla neustále buď těhotná, nebo kojila. Pomáhala sázet plodiny a starat se o ně. Pomáhala při sklizni.

Dobrá a poctivá práce, svým způsobem uspokojivá. A nikdo by se k nim nemohl chovat laskavěji než sestřenice Ailish a její manžel. Oba byli dobří a spolehliví lidé, spjatí s půdou, kteří třem osiřelým dětem poskytli víc než jen přístřeší.

Nabídli jim rodinu. Neexistoval vzácnější dar.

Věděla to jejich matka? Jinak by je k Ailish nikdy neposlala. Ani ve své nejtemnější hodině by SORCHA neodevzdala své děti někomu nelaskavému.

Brannaugh už ve svých dvanácti letech žádné dítě nebyla. A to, co se v ní probudilo, co se šířilo a sílilo – zvlášť od chvíle, kdy před rokem dostala první měsíčky –, se dožadovalo svého.

Nést v sobě tolik a odvracet oči od stále zářivějšího světla pro ni bylo každý den těžší a smutnější. Byla však Ailish povinována úctou a sestřenice měla z magie a moci strach, dokonce i z té vlastní.

Brannaugh udělala, oč ji matka toho děsivého rána požádala. Odvedla bratra a sestru na jih, pryč od domova v hrabství Mayo. Drželi se stranou cest; zármutek uzavřela ve svém srdci.

A v tom srdci žila také touha po pomstě, potřeba ucho-pit moc v sobě, naučit se víc, tolik, aby mohla jednou pro-vždy porazit Cabhana.

Jenže Ailish nechtěla víc než svého muže, své děti a svou farmu. Proč také ne? Měla na svůj domov, na svůj život a svou půdu nárok. Copak neriskovala už jen tím, že při-jala Soršiny děti? Že se ujala toho, po čem Cabhan toužil, po čem pátral?

Zasloužila si jejich vděčnost, věrnost a úctu.

Avšak to, co v Brannaugh ožívalo, toužilo po svobodě. Přišel čas se rozhodnout.

Viděla, jak se bratr vrací od řeky s rybami a jestřábem. Cítila, že zkoušel moc mimo dohled z domu, dělával to často. Stejně jako jejich sestra Teagan. Ailish právě vy-kládala cosi o džemech, které ten den budou připravovat, a necítila nic. Sestřenice úspěšně blokovala téměř všechnu svou moc – což Brannaugh nechápala – a používala jen tu trochu, aby udělala džemy sladší a od slepic získala větší vejce.

Brannaugh si opakovala, že to za tu oběť stojí, čekat, až se naučí víc. Její sourozenci jsou tu v bezpečí, přesně jak si matka přála. Teagan, která se celé týdny utápěla v bez-břehém žalu, se dnes smála a hrála si. Vesele vykonávala domácí práce, starala se o zvířata a na svém velkém šedáku Alastarovi jezdila jako válečnice.

Někdy v noci plakala ze spánku, ale stačilo, aby ji Bran-naugh objala a ukonejšila.

S výjimkou snů o Cabhanovi. Zdály se Teagan, Eamonovi i jí. V poslední době přicházely častěji a zřetelněji. Bran-naugh slýchala ozvěnu jeho hlasu ještě i po probuzení.

Je třeba se rozhodnout. Toto čekání, tato svatyně, všechno se zřejmě nachýlilo ke konci, tak nebo onak.

Večer škrábala čerstvě sklizené brambory. Zamíchala gu-láš, bublající nad ohněm, a podupávala si přitom do rytmu melodie, kterou hrál Ailishin manžel na malou lyru.

V chalupě bylo teplo a útulno, vonělo to tu a odevšad se ozýval smích, když Ailish zvedla svou nejmladší, vysadila si ji na bok a pustila se do tance.

Rodina, pomyslela si Brannaugh. Opečovávaná, v teplém a útulném domě, kde se v kuchyni suší bylinky a kolem se to hemží dětmi s růžovými tvářemi.

Mělo by jí to stačit – tolik by si to přála.

Zachytila Eamonův pohled, jeho smělé modré oči, stejné, jaké měl otec. Cítila, jak ji zkoumá svou mocí. Vidí do mě příliš, pomyslela si. Naštěstí se jí ho pokaždé povedlo zablokovat.

Vyslala k němu varování, duševní záhlavec. Zamžikal a ona se usmála tak, jak to dovedou jedině starší sestry.

Po večeri bylo třeba umýt nádobí, uložit děti. Nejstarší z nich, sedmiletá Mabh, jako obvykle protestovala, že vůbec není unavená. Seamus si s radostí zalezl do postele. Dvojčata, která Brannaugh pomáhala přivést na svět, spolu klábosila jako dvě treperendy, malá Brighid si strčila palec do pusy a miminko usnulo dřív, než je matka položila.

Brannaugh napadlo, jestli si Ailish uvědomuje, že ona ani to její sladké děťátko by tu bez magie nebyly. Porod, tak bolestivý, tak *špatný*, by matka i dítě nepřežily nebýt Brannaughiny moci.

Ačkoli o tom nikdy nemluvily, měla podezření, že o tom Ailish ví.

Sestřenice se napřímila a zapřela se rukou do beder. Čekala další dítě. „Tak dobrou noc a hezké sny všem. Brannaugh, nedáš si se mnou čaj? Hodila by se mi tvá směs na uklidnění, to malé dnes večer kope jako o život.“

„No jistě, půjdu ho připravit.“ A přidá do něj kouzlo k uzdravení a snadnému porodu jako vždycky. „Je zdravý a zdá se mi, že to bude pěkný cvalík.“

„Určitě je to kluk,“ přikývla Ailish, když sestupovaly z podkrovní ložnice. „Cítím to, ještě jsem se nikdy nespletla.“

„A nepleteš se ani tentokrát. Ale měla bys víc odpočívat.“
„Žena se šesti dětmi a jedním v břiše si moc neodpočine. Ale je mi dobře.“ Zadívala se na Brannaugh, jako by to potřebovala potvrdit.

„Jsi na tom dobře, ale stejně by ti odpočinek neuškodil.“

„Brannaugh, jsi moje velká pomoc a útěcha.“

„To doufám.“

Něco se děje, pomyslela si Brannaugh, zatímco připravovala čaj. Vycítila Ailishinu nervozitu a nechala se jí nakazit.

„Když je teď sklizen, můžeš se pustit do šití. To je taky potřebná práce a odpočineš si u ní. O vaření se postarám a Teagan s Mabh mi pomůžou. A musím říct, že Mabh je už teď zdatná kuchařka.“

„To tedy je. Jsem na ni moc pyšná.“

„Děvčata se postarají o vaření a já s Eamonem pomůžeme tvému manželovi lovit. Víím, že bys radši, abych nestřílela z luku, ale není rozumné, aby každý dělal to, co mu jde?“

Ailish nakrátko odvrátila zrak.

Ano, pomyslela si Brannaugh, ví, a navíc si uvědomuje, jak je pro nás těžké, když žádá, abychom nebyli tím, čím jsme.

„Měla jsem vaši matku moc ráda.“

„I ona tebe.“

„Poslední roky jsme se moc nevidaly, ale posílala mi vzkazy, svým způsobem. Tu noc, kdy se narodila Mabh, se na kolébce, kterou vyrobil Bardan, objevila příkrývka, kterou k sobě dodnes ve spánku tiskne.“

„Kdykoli o tobě mluvila, jedině v dobrém.“

„Poslala vás ke mně, tebe, Eamona a Teagan. Ve snu ke mně přišla a požádala mě, abych vám dala domov.“

„Tos mi nikdy neřekla,“ poznamenala Brannaugh, donesla sestřenici čaj a posadila se vedle ní ke krbu.

„Stalo se to dva dny předtím, než jste přišli.“

Brannaugh seděla s rukama semknutýma v klíně, na sukni stejně šedé jako její oči, a dívala se do ohně. „Trvalo nám osm dnů, než jsme se sem dostali. Přišel za tebou její duch. Tak ráda bych ji zase viděla, ale setkávám se s ní jen ve snech.“

„Je s vámi. Vidím ji ve vás. V Eamonovi, v Teagan, ale v tobě nejvíc. Její sílu a krásu. Velkou lásku k rodině. Už je z tebe žena, Brannaugh. Měla bys začít myslet na založení rodiny.“

„Já rodinu mám.“

„Myslím tvé vlastní, jako ji založila tvá matka. Domov, má milá, muže, který by obdělával tvou půdu, tvé vlastní děti.“

Brannaugh mlčela. Ailish upila čaje. „Fial je dobrý člověk a pohledný muž. Věř, že dokud jeho žena žila, byl na ni hodný. Potřebuje manželku a matku pro své děti. Má pěkný dům, mnohem větší než my. Požádal by o tebe a Eamona s Teagan by uvítal pod svou střechou.“

„Jak bych si mohla vzít Fiala? Je...“ *Starý*, řekla málem, ale pak si uvědomila, že nebude starší než Bardan.

„Měla bys s ním dobrý život, ty i tví sourozenci.“ Ailish se chopila šití, aby zaměstnala ruce. „Nikdy bych se o něm nezmínila, kdybych nevěřila, že by se k tobě choval laskavě. Je hezký, Brannaugh, a moc milý. Nechtěla by sis s ním vyjít?“

„Já... takhle o něm nepřemýšlím.“

„Možná, že kdyby sis s ním vyšla, změnilo by se to.“ Ailish se usmála, jako by znala nějaké tajemství. „Žena potřebuje muže, aby se o ni staral, chránil ji, dal jí děti. Hodného muže s pěkným domem, milou tvář...“

„Vzala sis Bardana, protože byl hodný?“

„Kdyby nebyl, nevдалa bych se za něj. Jen si to promysli. Povíme Fialovi, aby počkal do rovnodennosti a pak o tom s tebou promluvil. Přemýšlej o tom, ano?“

„Dobře.“

Brannaugh vstala. „Víš, co jsem zač?“

Ailish sklopila unavené oči. „Jsi nejstarší dcera mé sestřenice.“

„Víš, co jsem, Ailish?“

Ozvalo se v ní to, co potlačovala a skrývala. Ozvala se v ní hrdost. A světlo, které se nyní odráželo v její tváři, nevycházelo jen z plamenů.

„Jsem nejstarší dcera Temné čarodějky z hrabství Mayo. A než Sorcha obětovala život, obětovala svou moc a předala ji mně, Eamonovi a Teagan. Jsme trojice. Jsme čarodějové.“

„Jsi dítě...“

„Dítě, když mluvíme o magii a moci, ale žena, když mluvíš o svatbě s Fialem.“

Ailish zčervenaly tváře rozpaků. „Brannaugh, milá moje, nebyla jsi snad ty poslední roky spokojená?“

„Ano, byla. A jsem za to vděčná.“

„Krev pomáhá krvi bez potřeby vděčnosti.“

„Ano. Krev pomáhá krvi.“

Ailish odložila šití a vzala Brannaugh za ruce. „Byla bys v bezpečí, Soršina dcero. A byla bys spokojená. Dokonce věřím, že bys byla milovaná. Mohla by sis přát víc?“

„Já jsem víc,“ řekla tiše a odešla nahoru do podkroví.

Spánek nepřicházel. Ležela tiše vedle Teagan a čekala, až dole utichnou hlasy Ailish a Bardana. Nepochybně spolu rozebírají tenhle sňatek, dobrý a rozumný. Přesvědčují se navzájem, že její váhání způsobuje jen nervozita mladého děvčete.

Stejně jako se utvrdili, že ona, Eamon a Teagan jsou jen děti jako ostatní.

Tiše vstala, natáhla si měkké boty a šál. Potřebovala vzduch. Vzduch, noc, měsíc.

Potichoučku slezla dolů a otevřela dveře.

Její pes Kathel, který podřimoval u ohně, se okamžitě zvedl a bez váhání s ní vyšel ven.

Konečně mohla dýchat, na tvářích cítila studený noční vzduch a ticho konejšilo zmatky v ní jako chlácholivá ruka. Tady venku je svoboda.

Proklouzla spolu se svým věrným psem jako stín mezi stromy. Zaslechla bublání řeky, vzdychání větru mezi korunami stromů, cítila hlínu a kouř z doutnajících rašeliny, stoupající z komína chalupy.

Mohla by vytvořit kruh a pokusit se vyvolat matčina ducha. Dnes v noci ji potřebovala. Za celých pět let neplakala, nedovolila si jedinou slzu, avšak nyní toužila sednout si na zem, položit matce hlavu na prsa a plakat.

Dotkla se svého amuletu s vyobrazením psa.

Zůstala věrná své krvi, tomu, co žije v ní? Přijala vlastní potřeby, touhy a vášně? Nebo to všechno odložila jako hračku, jíž odrostla, a dělala všechno pro to, aby svým sourozencům zajistila bezpečí?

„Matko,“ zašeptala, „co mám dělat? Co bys mi poradila? Položila jsi za nás život. Copak mohu udělat méně?“

Pocítila dotek moci, která se propletla s její jako ruce v klíně. Otočila se a zadívala se do tmy. Srdce jí bušilo. Maminka, pomyslela si.

Ale ve světle měsíce se vynořil Eamon, ruku v ruce s Teagan. V jejím hlase zaznělo hořké zklamání. „Máte být v posteli. Co vás to napadlo, toulat se v noci po lese?“

„Ty děláš totéž,“ odsekl Eamon.

„Jsem nejstarší.“

„Já jsem hlava rodiny.“

„Ten cancourek, co máš mezi nohama, ji z tebe ještě nedělá.“

Teagan se rozesmála, doběhla k ní a objala ji. „Nezlob se. Potřebovala jsi nás. Zdálo se mi o tobě. Plakala jsi.“

„Nepláču.“

„Tady uvnitř.“ Teagan jí položila ruku na srdce. Upřela hluboké tmavé oči – tolik podobné matčiným – do sestřiny tváře. „Proč jsi smutná?“

„Nejsem smutná. Chtěla jsem jen v klidu přemýšlet.“

„Přemýšlíš dost nahlas,“ utrousil Eamon, dosud podrážděný jejím předchozím komentářem.

„A ty bys měl mít dost slušného vychování a neposluchat cizí myšlenky.“

„Jak to mám udělat, když je *křičíš*?“

„Přestaňte. Nebudeme se hádat.“ Teagan z nich sice byla nejmladší, ale autorita jí rozhodně nescházela. „Nebudeme se hádat,“ zopakovala. „Brannaugh je smutná, Eamon je jako muž na žhavých uhlících a já... já si připadám, jako když jsem se přejedla pudinkem.“

„Je ti špatně?“ Brannaugh rázem opustila zlost. Pohlédla sestře do očí.

„Ne takhle. Ale něco není... v rovnováze. Cítím to. A vy oba taky. Takže se nebudeme dohadovat. Jsme rodina.“ Aniž pustila Brannaughinu ruku, natáhla se po Eamonově. „Pověz nám, sestro, proč jsi smutná.“

„Chci... chci utvořit kruh. Chci v sobě cítit světlo. Chci utvořit kruh a sedět v tom světle s vámi oběma.“

„Už to skoro neděláme,“ poznamenala Teagan, „protože to Aislih nechce.“

„Ujala se nás. U ní doma musíme ctít její přání. Teď nejsme pod její střechou a ona se nemusí nic dozvědět. Potřebuju to světlo. Potřebuju s vámi mluvit uvnitř našeho kruhu, kde nás nikdo jiný nemůže slyšet.“

„Já ho vytvořím. Cvičím se,“ prozradila Teagan. „Když odjedu na Alastarovi, cvičím se.“

Brannaugh ji s povzdechem pohládila po světlých vlasech. „To je dobře. Vytvoř kruh, *deirfiúr bheag*.“

2

Brannaugh sledovala Teagan při práci. Pozorovala, jak sestra přivolává světlo, přivolává svůj oheň, vzdává díky bohyni a utváří kruh. Kruh dost široký, pomyslela si Brannaugh pobaveně, aby se do něj vešel i Kathel.

„Vedeš si dobře. Měla bych tě naučit víc, ale...“

„Nechceš kvůli Ailish.“

„Navíc se bojíš,“ ozval se Eamon, „že kdybychom používali svou moc příliš, poznal by to a přišel by si pro nás.“

„Ano.“ Brannaugh se posadila na zem a objala Kathela. „Chtěla, abychom byli v bezpečí. Kvůli tomu se vzdala všeho. Své moci, svého života. Věřila, že ho zničí a my budeme v bezpečí. Nemohla vědět, že temná moc, kterou někde získal, mu umožní vstát ze svého popela.“

„Oslabila ho.“

Pohlédla na Eamona a přikývla. „Ano, tehdy byl slabší. Ale... podle mě se živí mocí. Najde si další, vstřebá tu jejich a zesílí. A matka chtěla, abychom byli v bezpečí.“ Brannaugh se zhluboka nadechla. „Fial se se mnou chce oženit.“

Eamon zůstal zírat. „Fial? Vždyť je starý!“

„Není o nic starší než Bardan.“

„Starý!“

Brannaugh se rozesmála, napětí ji částečně opustilo. „Jak se zdá, muži chtějí mladé ženy, aby jim porodily hodně dětí, a přitom s nimi stále chtěly spát a vařit jim.“

„Nevezmeš si Fiala,“ prohlásila Teagan.

„Je hodný a není ošklivý. Má dům a hospodářství větší než Ailish s Bardanem. A vás oba by uvítal.“

„Nevezmeš si Fiala,“ zopakovala Teagan. „Nemiluješ ho.“

„Nehledám lásku, ani ji nepotřebuju.“

„Měla bys, ale i kdybys chodila se zavázanýma očima, najde si tě sama. Nebo už jsi zapomněla, jak se otec a matka milovali?“

„Ne. Ale nemyslím, že bych něco takového mohla najít. Snad jednou ty. Jsi tak hezká a chytrá.“

„To si piš, že najdu,“ přikývla Teagan. „Stejně jako ty a Eamon. A předáme to, čím jsme, co máme, těm, kdo z nás vzejdou. Tak si to matka přála. Chtěla, abychom žili.“

„Žili bychom, a dobře, kdybych se vdala za Fiala. Jsem nejstarší,“ připomněla Brannaugh. „Rozhodnutí je na mně.“

„Mně svěřila vaši ochranu.“ Eamon si založil ruce na prsou. „Zakazuju to.“

„Nebudeme se hádat.“ Teagan je oba chytila za ruce a stiskla. Mezi jejich propletenými prsty vyšlehly plameny. „A nepotřebuju, aby se o mě někdo staral. Nejsem mimino, Brannaugh. Je mi tolik jako tobě, když jsme odešli z domu. Nebudeš se vdávat jen proto, abys mi našla domov. Nebudeš popírat, čím jsi, nevíšmat si své moci. Nejsi Ailish, ale Brannaugh, dcera Sorchy a Daithiho. Jsi temná čarodějka a vždycky budeš.“

„Jednou ho porazíme,“ přísahal Eamon. „Jednou pomstíme otce, matku, a dokonce zničíme i ten popel, který z něj zůstane. Matka mi to pověděla, my, nebo ti, kdo z nás vzejdou, i kdyby to mělo trvat tisíc let.“

„Řekla ti to?“

„Dnes ráno. Přišla za mnou, když jsem byl na řece, v mlze a tichu. Když ji potřebuju, vždycky ji tam najdu.“

„Ke mně chodí jen ve snech.“ Slzy, které Brannaugh odmítala prolít, jí svíraly hrdlo.

„Ovládáš to, co v sobě máš, moc pevně.“ Teagan ji chlácholivě pohládila. „Abys nedělala starosti Ailish, abys nás ochránila. Možná jí sama nedovolíš přijít jindy.“

„Chodí i za tebou?“ zeptala se Brannaugh tiše. „Nejen ve snech?“

„Někdy, když jedu na Alastarovi, když vjedeme hluboko do lesa a já jsem úplně potichu, tak přijde. Zpívá mi, jako když jsem byla malá. To ona mi řekla, že poznáme lásku a budeme mít děti. A naše krev porazí Cabhana.“

„Mám si tedy vzít Fiala, porodit mu dítě naší krve, které všechno dokončí?“

„Ne!“ Teagan vyšlehly z konečků prstů plamínky, než se stačila ovládnout. „Ty ho nemiluješ. Až přijde láska, pak teprve bude čas na dítě. Tak se to dělá.“

„Nemusí.“

„Takhle se to dělá u nás.“ Eamon chytil Brannaugh za ruku. „Budeme tím, čím máme být, a uděláme, co musíme. Jestli se o to nepokusíme, obětovali se pro nás zbytečně. Zemřeli zbytečně. To přece nechceš.“

„Ne. Ne, já ho chci zabít. Chci jeho krev a jeho smrt.“ Brannaugh přitiskla tvář do Kathelovy srsti, nechala se utěšit jeho teplem. „Někdy si myslím, že jestli zavrhnou, čím jsem, nějaká moje část zemře. Ale vím, že bych zemřela celá, kdybych něčím ohrozila vás dva.“

„Cokoli dělá každý jeden z nás, dotýká se všech tří,“ podotkl Eamon. „Jeden za tři. Potřebovali jsme tenhle čas. Matka nás sem poslala z dobrého důvodu. Teď už nejsme děti. A možná jsme dětmi nebyli ani tenkrát ráno, když jsme opouštěli domov a věděli, že ji víckrát neuvidíme.“

„Měli jsme moc.“ Brannaugh se zhluboka nadechla a napřímila se. Bratr byl mladší, navíc chlapec, přesto měl pravdu. „Navíc nám dala tu svou. A já po vás obou chtěla, abyste ji nepoužívali.“

„Bylo to dobře, i když jsme ji čas od času probudili,“ dodal Eamon s úsměvem. „Potřebovali jsme oddech, ale ten se chýlí ke konci. Cítím to.“

„I já,“ přikývla Brannaugh. „A tak jsem si říkala, jestli to neznamená vdát se za Fiala. Ale ne, máte pravdu, já se ne-

narodila pro život na farmě. Ani kouzlení v kuchyni. Budeme se dívat a poznávat. A chápat.“

„Společně?“ Teagan se šťastně rozzářila a Brannaugh bylo náhle jasné, že sebe i své sourozence držela zpátky příliš dlouho.

„Společně.“ Brannaugh semkla dlaně, přivolala moc. Spustila ruce dolů a vytvořila oheň.

V tu chvíli, když použila první dovednost, již se naučila, se v ní rozproudila čistá magie. Jako by se po pěti letech poprvé pořádně nadechla.

„Umíš víc,“ konstatovala Teagan.

„Ano. Čekalo to. Já čekala. My všichni. Ale už nebudeme. V ohni a kouři ho vypátráme, zjistíme, kde se ukrývá. Ty vidíš dál,“ řekla Eamonovi. „Bojím se jen jednoho. Jestli zjistí, že se po něm poohlížíme, začne po nás pátrat.“

„Vím, co dělám. Můžeme za ním projít ohněm, vodou, vzduchem a zemí.“ Dotkl se malého meče u svého boku. „Můžeme ho zabít.“

„K tomu bude třeba víc než jen tvůj meč. Ani naše matka se vši svou mocí ho nedokázala zničit. Bude k tomu potřeba víc a my získáme víc. Za čas. Prozatím se budeme jen dívat.“

„Můžeme letět. Alastar a já. Můžeme...“ Teagan se odmlčela, Brannaugh na ni přísně pohlédla. „Jen... zkrátka se to jednoho dne stalo.“

„Jsme, čím jsme.“ Brannaugh zavrtěla hlavou. „Neměla jsem na to zapomínat. Teď tedy budeme hledat. V ohni a kouři se rozhlédneme skryti před jeho pohledem. Budeme pátrat všichni tři, jeho zrak nás však nespátrí. Toho, jenž krev naši proléval. Naše moc sílit bude dál. Jsme trojice, vy dva a já, staniž se to, co stát se má.“

Chytili se za ruce, spojili své světlo.

Plameny se zachvěly; zvedl se kouř.

Vzápětí spatřili Cabhana pít víno ze stříbrného poháru. Vlasy mu spadaly na ramena, leskly se ve světle pochodní.

Brannaugh viděla kamenné stěny, zakryté barevnými tapisériemi, postel s tmavě modrými sametovými nebesy.

Odpocívá, pomyslela si. Našel si pohodlí a přepych. Ne že by ji to překvapovalo. Nepochybně využíval svou moc ke svému zisku, k rozkoši, zabíjení. K čemukoli, po čem zatoužil.

Do komnaty vešla žena. Na sobě měla barevné šaty, vlasy tmavé jako půlnoc. Očarovaná, pomyslela si Brannaugh, protože ta žena měla ve tváři nevidoucí výraz.

A přece... v ní cítila moc. Bojující, pokoušející se zbavit pout, která ji svírají.

Cabnah nepromluvil, jen máchl rukou k posteli. Žena došla k ní, svlékla se, zůstala stát a její bledá pleť svítila do noci jako měsíc.

Brannaugh jasně vnímala boj, odehrávající se v těch nepřítomných očích, hořký boj o svobodu. O volnost zaútočit.

Eamonovo soustředění nakrátko ochablo. V životě neviděl dospělou ženu nahou, natož s tak velkými ňadry. Podobně jako jeho sestry v ní cítil uvězněnou moc – jako bílého ptáčka uvnitř černé skříňky. Ach, ta holá kůže, velká měkká ňadra, fascinující trojúhelník chloupků mezi jejíma nohama!

Jaké jsou asi na dotek? Silně zatoužil dotknout se jí, jen na tom místě, a zjistit to.

Cabhan zvedl hlavu, zavěťřil jako vlk. Povstal tak rychle, že překotil pohár a do vzduchu vystříklo víno rudé jako krev.

Brannaugh Eamonovi bolestivě zmáčkla prsty. Vyjekl, zardělý jako plameny, ale vzápětí už se znovu soustředil.

Přesto jako by se Cabnahovy oči na jeden děsivý moment dívaly přímo do těch jeho.

Pak došel k té ženě. Chytil ji za ňadra, stiskl je, zkroutil. V její tváři byla znát bolest, přesto nevykřikla.

Nemohla.

Štípal ji do bradavek a kroutil jimi, až jí po tvářích tekly slzy a na bledé pleti se objevily podlitiny. Udeřil ji a poválil na postel. Z koutku úst jí prýštila krev, přesto se mohla jen dívat.

Cabhan trhl zápěstím a vzápětí byl nahý. Penis měl ztopořený. Jako by zářil, nikoli však světlem. Temnotou. Eamon poznal, že jeho pyj je jako led – studený, ostrý a strašný. Začal jím přirážet do té ženy jako kopím a jí dál kanuly slzy a rty krvácely.

Cosi v Eamonovi vzplálo hněvem, zarputilou a bezbřehou zuřivostí, že někdo může takovým způsobem zacházet se ženou. Už už by se vrhl do plamenů a kouře, ale Brannaugh mu pevně sevřela ruku.

A zatímco Cabhan ženu znásilňoval – protože o ničem jiném nemohla být řeč –, Eamon cítil jeho myšlenky. Myšlenky na Sorchu a děsivý chtíč po ní, který nikdy nedokázal nasytit. Myšlenky na... Brannaugh. Na Brannaugh a na to, jak jí udělá totéž a další věci. Horší. Jakou jí způsobí bolest, než jí připraví o moc a nakonec o život.

Brannaugh oheň rychle uhasila, ukončila vidění. A popadla Eamona za paže. „Říkala jsem, že nejsme připravení. Myslíš, že jsem nepoznala, že tam chceš jít?“

„Ublížoval jí. Bral si její moc a její tělo proti její vůli.“

„Málem tě našel. Cítil, že se něco tlačí dovnitř.“

„Zabil bych ho už jen za ty myšlenky. Nikdy nedovolím, aby se tě dotkl tak jako jí.“

„Chtěl jí ublížit,“ pípala Teagan náhle dětským hláskem, „ale myslel přitom na matku, ne na ni. A pak na tebe.“

„Jeho myšlenky mi neublíží,“ opáčila Brannaugh, přestože byla hodně otřesená. „Nikdy nic takového neudělá mně ani tobě.“

„Nemohli jsme jí nějak pomoci?“

„To nevím, Teagan.“

„Ani jsme se nepokusili,“ zlobil se Eamon. „Držela jsi mě tady.“

„Abych ochránila tvůj život, náš život a náš úkol. Copak myslíš, že necítím totéž co ty?“ Její skrývaný strach přemohla chladná vlna hněvu. „Má moc. Ne tu, co míval. Jinou. Nemá jí víc, nemá jí méně, je zkrátka jiná a já nevím, jak s ním bojovat. Zatím. Nevíme to, Eamone, a do té doby nic nezmůžeme.“

„Přijde. Ne dnes ani zítra, ale přijde. Ví, že ty...“ Eamon opět zčervenál a odvrátil se.

„Víš, že už můžu mít děti,“ dopověděla za něj. „Chce ode mě syna. Ale toho se nedočká. Máš pravdu, přijde. I já to cítila.“

„Musíme jít.“ Teagan si opřela hlavu o Kathela. „Sem ho nesmíme přivést.“

„Musíme jít,“ souhlasila Brannaugh. „Musíme být tím, čím jsme.“

„A kam půjdeme?“

„Na jih.“ Brannaugh se ohlédla na Eamona, jestli souhlasí.

„Ano, na jih, protože on je stále na severu. Zůstává v Mayo.“

„Najdeme si nějaké místo a tam se naučíme víc a dozvíme se víc. A pak se vrátíme domů.“

Brannaugh vstala, opět vzala oba za ruku a sílu nechala protékat mezi nimi. „Přísahám na naši krev, že se vrátíme domů.“

„I já přísahám na naši krev,“ pronesl Eamon. „My, nebo ti, kdo z nás vzejdou, ho sprovodí ze světa jednou provždy.“

„Přísahám na naši krev,“ dodala Teagan. „Jsme trojice a vždycky budeme.“

„Teď kruh rozpustíme, ale víckrát už nebudeme potlačovat, čím jsme, co máme, co jsme dostali.“ Brannaugh pustila jejich dlaně. „Zítra odejdeme.“

Ailish přes slzy pozorovala, jak Brannaugh balí. „Prosím tě, zůstaňte. Mysli na Teagan. Je přece ještě malá.“

„Je jí stejně jako mně, když jsme sem přišli.“

„Ty jsi byla tenkrát dítě,“ zdůraznila Ailish.

„Byla jsem víc. My *jme* víc a musíme tomu být věrní.“

„Vyděsila jsem tě řečmi o Fialovi. Snad si přece nemyslíš, že bychom tě do svatby s ním nutili?“

„Ne, to ne.“ Brannaugh se otočila a vzala ji za ruce.

„Vím, že ne. Neodcházíme kvůli Fialovi.“

S tím pokračovala v balení.

„Vaše matka by si tohle nepřála.“

„Moje matka by si přála, abychom byli šťastní a bezstarostní doma s ní a s otcem. Jenže to nám nebylo souzeno. Matka za nás položila život a předala nám svou moc. A svůj úkol. Musíme žít svůj život, uchopit moc, naplnit svůj účel.“

„Kam půjdete?“

„Asi do Clare. Prozatím. Jednou se sem vrátíme. A pak se vydáme domů. Cítím to v kostech. On sem nepřijde.“

Otočila se a pohlédla Ailish do očí. „Neodvážím se sem a neuškodí nikomu z vás. To ti přísahám na matčinu krev.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Jsem jedna z trojice. Jsem temná čarodějka z Mayo, Soršina prvorozená dcera. Nepřijde sem a neublíží tobě ani tvým milým. Jste chráněni na celý život. Postarala jsem se o to. Nenechala bych vás bez ochrany.“

„Brannaugh...“

„Máš strach.“ Brannaugh ji vzala za ruce, které spočívaly na vypouklém břiše. „Copak jsem ti neřekla, že je tvůj syn zdravý? Porod bude snadný a rychlý. I to ti můžu slíbit. Ale...“

„Copak? Pověz mi to.“

„Máš mě ráda, přesto se bojíš toho, co mám. Ale v jednom mě poslechni. Tvůj syn, ten, který se teď narodí, musí být poslední. Bude zdravý a porod půjde dobře. Další už ne. Jestli otěhotníš znovu, nepřežiješ.“

„Já... To přece nemůžeš vědět. Jak bych mohla manželovi odepřít manželské lože? Nebo sobě?“

„Stejně tak nemůžeš odepřít svým dětem matku. To by pro ně bylo strašné utrpení, Ailish.“

„Bůh rozhodne.“

„Bůh ti dal sedm dětí. Cenou za další by byl tvůj život i toho dítěte. Mám tě moc ráda, proto mě poslechni.“

Vytáhla z kapsy lahvičku. „Tohle jsem ti připravila. Jen pro tebe. Schováš si to. Každý měsíc se první den měsíčků napiješ. Stačí vždycky jen doušek. Když to budeš dodržovat, nepočneš, a dokonce ani potom, co vypiješ poslední dávku. Budeš žít. Tvoje děti nezůstanou bez matky a ty budeš kolébat jejich děti.“

Ailish si položila ruce na břicho. „Budu neplodná.“

„Budeš zpívat svým dětem a jejich dětem. Budeš moct ulehnout v rozkoši se svým manželem. Budeš se radovat z těch nádherných životů, které jsi přivedla na svět. Rozhodnutí je na tobě, Ailish.“

Brannaugh zavřela oči. Když je otevřela, byly úplně tmavé. „Pojmenuješ ho Lughaidh. Bude mít světlou kůži i vlasy a modré oči. Silný chlapec, usměvavý, s andělským hlasem. Jednou bude putovat krajinou a tím hlasem si vydělávat na živobytí. Zamiluje se do farmářské dcery a vrátí se sem, domů, i s ní. A ty budeš slýchat jeho hlas na hony daleko, protože bude věčně dobře naladěný a bude si prozpěvovat.“

Opustila tu vizi. „Viděla jsem, co může být. Musíš se rozhodnout.“

„Přesně tohle jméno jsem mu vybrala,“ řekla tiše Ailish. „Nikomu jsem o tom nepověděla, ani tobě ne.“ Vzala si lahvičku. „Poslechnu tě.“

Semkla rty a sáhla do kapsy. Vyndala malý váček a vtiskla jej Brannaugh do dlaně. „Vezmi si to.“

„Nevezmu si od tebe peníze.“

„Ale *vezmeš*.“ Ailish vyhrkly slzy. „Copak myslíš, že nevím, že jsi mě i Conalla při porodu zachránila? A dokonce i teď myslíš na mě a na mé děti! Přinesla jsi mi radost. Při-

vedla jsi mi Sorchu, když mi chyběla, protože v tobě jsem ji mohla vídat každý den. Přijmeš ty peníze a slíbíš mi, že se vám nic nestane a že se vrátíte. Vy všichni, protože jste mí, stejně jako já vaše.“

Brannaugh porozuměla. Ukryla váček do kapsy v sukních a políbila Ailish na tvář. „Slibuju.“

Eamon se venku pokoušel rozesmávat své bratrance a sestřenice. Škemrali, aby neodcházel, přemlouvali ho. A tak si vymýšlel příběhy o velkých dobrodružstvích, která ho čekají, že bude podřezávat draky a chytat kouzelné žáby. Všiml si, že Teagan chlácholí plačící Mabh a dává jí hadrovou panenku, kterou sama vyrobila.

Přál si, aby si Brannaugh pospíšila, protože loučení bylo smutné pro všechny. Alastar už byl připravený. Eamon – jako hlava rodiny – rozhodl, že se sestry povezou a on půjde po svých.

A nepřipustí žádné námitky.

Ze stáje vyšel Bardan s klisnou Slaine, stařenkou Slaine, protože nejlepší už měla dávno za sebou, ale byla moc milá.

„Hříbata už mít nebude,“ prohlásil Bardan opatrně, „ale je hodná a dobře vám poslouží.“

„To nemůžeme přijmout. Přece ji potřebuješ...“

„Chlap musí mít koně.“ Bardan mu položil mozolnatou dlaň na rameno. „U nás jsi zastával chlapskou práci, tak si ji vezmi. Dal bych vám Moona pro Brannaugh, ale nemůžu o něj přijít.“

„Jsem ti vděčný za Slaine i za všechno ostatní. Slibuju, že se bude mít jako královna.“

Eamon si nakrátko dovolil být jen chlapcem a vrhnout se Bardanovi do náruče, muži, který mu byl polovinu života otcem. „Jednou se vrátíme.“

„Počítám s tím.“

Když se konečně rozloučili, když jim popřáli šťastnou cestu a prolili slzy, Eamon se vyhoupl na Slaine, k její-

muž sedlu připevnil pochvu s mečem po dědečkovi. Brannaugh nasedla za Teagan a sklonila se, aby Ailish naposledy políbila.

Opustili farmu, která jim byla pět let domovem, a svou rodinu a zamířili na jih do neznáma.

Eamon se ohlížel a mával. Kupodivu byl smutnější, než čekal. Pak se z oblohy ozval Roibeard, zakroužil a rozlétl se na jih.

Tak to mělo být, pomyslel si Eamon. Přišel čas.

Trochu zpomalil a kývl na Teagan. „Tak co tomu naše Slaine říká?“

Teagan se zadívala na klisnu. „Je to pro ni rozhodně velké dobrodružství, a to už si myslela, že víckrát žádné nezažije. Je moc pyšná a vděčná. Bude ti věrná do konce života a udělá pro tebe, co bude moci.“

„A já pro ni. Pojedeme až do poledne, pak zastavíme, aby si koně odpočali, a sníme první placky, které nám připravila Ailish.“

„Vážně?“ ozvala se Brannaugh.

Eamon zvedl bradu. „Ty jsi sice nejstarší, ale já mám tu věc mezi nohama, i když tobě se zdá mrňavá, což rozhodně není. Roibeard nám bude ukazovat cestu a my ho budeme následovat.“

Brannaugh vzhledla a sledovala letícího jestřába. Pak se podívala na Kathela, který držel krok s Alastarem.

„Tvůj průvodce, můj a Teaganin. Ano, budeme je následovat. Ailish mi dala nějaké peníze, ale neutratíme je, dokud nebudeme muset. Vyděláme si vlastní.“

„A jak to uděláme?“

„Budeme, čím jsme.“ Brannaugh zvedla ruku dlaní vzhůru a přivolala do ní malou ohnivou kouli. Vzápětí ji nechala zmizet. „Matka využívala svůj dar, aby se postarala o nás a chalupu. Totéž jistě zvládneme i my.“

„V Clare je to divoké, jak jsem slyšela,“ poznamenala Teagan.

„Jaké lepší místo bychom si mohli přát než divoké?“ Čirá radost ze svobody rostla s každým krokem. „Máme matčinu knihu kouzel. Budeme se učit a vyrábět lektvary a léčit. Léčitel je všude vítaný, říkála vždycky matka.“

„Až přijde on, budeme potřebovat víc než jen léčení a lektvary.“

„To budeme,“ přikývla Brannaugh. „Všechno se naučíme. Na farmě jsme pět let žili v bezpečí. Pokud nás naši průvodci dovedou do Clare, a vypadá to tak, možná budeme žít dalších pět let tam. Dost času učit se a plánovat. A až se vrátíme domů, budeme silnější, než tuší.“

Jeli přes poledne. Začalo pršet. Déšť se vytrvale snašel ze zasmušilé oblohy. Nechali odpočinout koně, napojili je, pojedli ovesné placky a dali i Kathelovi.

S deštěm přišel vítr. Pokračovali v cestě, projeli kolem malého hospodářství a chalupy. Kouřilo se jí z komína a v tom kouři voněla rašelina. Možná by je uvnitř uvítali, nabídli jim čaj a místo u ohně. Uvnitř by bylo teplo a sucho.

Jenže Kathel šel dál, Roibeard letěl a ani Alastar nezpomalil.

Nakonec i slabé světlo začalo odumírat a den se chýlil k noci.

„Slaine začíná být unavená,“ poznamenala Teagan. „Nedá to na sobě znát, ale je utahaná a bolí ji kosti. Nemůžeme si najít nějaké suché místo, nechat ji odpočinout a...“

„Tamhle!“ Eamon ukázal před sebe. Poblíž blátivé cesty stála zřejmě bývalá kaple, nyní zplundrovaná a vypálená, soudě podle zčernalých kamenů. Prošli tudy muži, kteří museli zničit, co postavili ti, které povraždili.

Roibeard kroužil nad tím místem a volal na ně, Kathel se rozběhl vpřed.

„Tady zůstaneme na noc. Rozděláme oheň, dopřejeme odpočinek sobě i zvířatům.“

Brannaugh přikývla. „Stěny stojí, aspoň z větší části. Nebude tam foukat, o zbytek se postaráme. Stejně už je večer. Vděčíme Mordan a Mabonovi, který z ní vzešel.“

Jedna stěna, jak záhy zjistili, se propadla dovnitř, zbytek vydržel. Několik točitých schodů, které Eamon okamžitě vyzkoušel, vedlo do bývalého prvního poschodí. Ať už byla stavba z jakéhokoli dřeva, dávno shořelo na popel, který rozfoukal vítr. Přesto šlo o jakýs takýs úkryt a Brannaugh měla pocit, že jsou na správném místě.

Tady stráví první noc na cestách, rovnodennost, kdy se vyvažuje noc a den.

„Postarám se o koně.“ Teagan převzala otěže. „Konec konců to s nimi umím. Obstarám je a vy to tu zatím můžete připravit, abychom byli v suchu, a rozdělat oheň.“

„Já to udělám. Vzdáme díky, pak si uvaříme čaj a k němu si dáme sušenou zvěřinu a pak...“

Zmlkla. V tu chvíli se totiž z nebe snesl Roibeard a usedl na úzkou kamennou římsu.

A upustil Eamonovi k nohám tlustého zajíce.

„No prosím, bude hostina. Já ho stáhnú a očistím, Teagan si vezme na starost koně a ty, Brannaugh, oheň.“

Suché místo, pomyslela si. Sundala si kápi pláště a takové místo si představila. Našla v sobě moc, myslela na teplo a sucho – a vyšlehl z ní žár tak jasný a horký, že je málem všechny sežehl, než jej zkrotila.

„Omlouvám se, tohle jsem ještě nedělala.“

„Je to, jako když odšpuntuješ láhev,“ poznamenal Eamon. „Vylilo se to ven moc rychle.“

„Ano.“ Brannaugh sílu opatrně zpomalila. Jí samotné mokro nevadilo, ale Teagan měla pravdu, starou klisnu bolely kosti, to vycítila i ona.

Odsunula mokro, pomalu, kousek po kousku. Celá se chvěla radostí. Konečně volná, svobodná. Teď oheň. Dnes večer kouzelný. Jindy na takové věci kouzla nepoužívali,

jak je nabádala matka, ne na věci, které mohli zastat i bez nich. Dnes večer to bude její oheň.

Privolala jej a ohradila.

„Kus placky a víno,“ požádala Eamona a Teagan. „Oběť na znamení díky bohům za rovnováhu dne a noci, za cyklus znovuzrození. A za tohle místo k odpočinku.“

Do ohně s nimi,“ nařídila. „Placka, pak víno. Těmito drobnými dary, o něž se s vámi dělíme, vzdáváme vám své díky, věrně vám sloužíme.“

„V tento čas, kdy se den s nocí snoubí, světlo a tma se v jedno skloubí,“ pokračoval Eamon, aniž by tušil, odkud se v něm ta slova vzala.

„Naučíme se bojovat se zla spáry, ochránit dobro svými dary,“ dodala Teagan.

„Na tomto místě, v tento čas, otevíráme se moci v nás. Od této chvíle je svobodná. Staniž se to, co stát se má.“

Oheň vyšlehl vzhůru jako rudá, oranžová a zlatá věž s modrým srdcem. Šepotalo v něm tisíc hlasů a země se otřásla. Pak svět jako by vzdychl.

Z plamenů se opět stal obyčejný oheň, obehnaný kruhem z kamenů.

„Tohle jsme my,“ pronesla Brannaugh, dosud zářící po přívalu moci. „Tohle máme. Noc se začíná prodlužovat, tma poráží světlo. Ale nás neporazí.“

Usmála se, její srdce zpívalo jako kdysi doma. „Upečeme toho zajíce. Dnes večer budeme mít hostinu. Naše první noc. A odpočívat budeme v suchu a teple.“

Eamon se schoulil u ohně s plným břichem, suchý a spokojený. Cítil, jak se zvedá, vznáší a letí. Na sever. Domů.

Jako Roibeard plachtil nad horami, řekami a loukami, kde se pásł dobytek.

Přes zelené lány k domovu, pod sluncem, které klouzalo mezi mraky.

Bylo mu lehký u srdce, tak lehký. Vrací se domů.

Jenže to nebylo domů. Ne doopravdy, jak si uvědomil, když se znovu ocitl na zemi. Les, tak známý – a přece ne. Něco bylo jinak. Dokonce i vzduch se zdál jiný, přitom stejný.

Zmocnila se ho závrať a slabost.

Přidal do kroku, zapískal na svého jestřába. Svého průvodce. Světlo se změnilo, potměnělo. To se noc blíží tak rychle?

V tu chvíli si uvědomil, že to není tma, ale mlha.

A v ní vlk. Cabhan.

Zaslechl jeho zavrčení a sáhl po dědečkově meči. U boku však nic nenahmatal. Byl jen chlapec topící se v mlze a neozbrojený. Z mlhy vyšel vlk se žhnoucím rudým kamenem na plecích. A stal se mužem.

„Vítej zpět, mladý Eamone. Čekám tu na tebe.“

„Zabil jsi mi otce a matku. Přišel jsem je pomstít.“

Cabhan se dunivě rozesmál a Eamona z toho zvuku mrazilo.

„Máš kuráž, výborně. Pojď tedy pomstít mrtvého otce a mrtvou čarodějkou, která tě zplodila. Vezmu si, co je tvé, a pak si vezmu tvé sestry.“

„Nikdy se nedotkneš toho, co je mé.“ Eamon kroužil a pokoušel se myslet. Mlha se šířila, zastíňovala vše, les, cestu, jeho mysl. Natáhl se po vzduchu, nabral ho do hrsti a mrštil jím. Koule vzduchu za sebou nechala rozeklanou úzkou brázdu. Cabhan se znovu zasmál.

„Jen pojď blíž. Poznej, co jsem zač.“

Eamon to cítil, tu bolest, tu moc. A strach. Zkusil oheň, ale ten jen zaprskal a proměnil se ve špinavý popel. Když se po něm natáhly Cabhanovy ruce, pozvedl pěsti, připravený k boji.

Z nebe se jako šíp snesl Roibeard, pařáty i zobákem se do těch natažených rukou pustil. Cabhan zavyl, z ran mu prýštila černá krev. Proměnil se zpět ve vlka.

V tu chvíli se z mlhy vynořil další muž. Vysoký, s navlhými hnědými vlasy, hlubokýma zelenýma očima plnýma moci a vzteku.

„Uteč,“ řekl Eamonovi.

„Neuteču před takovým jako on. Nemůžu.“

Vlk zahrabal prackou a vycenil zuby.

„Chyt' se mě za ruku.“

Muž sevřel Eamonovu dlaň. Světlo explodovalo jako tisíc sluncí, moc vylétla jako tisíc tlukoucích křídel. Eamon, slepý a hluchý, vykřikl. Nevnímal nic než tu moc, obklopovala jej, naplňovala jej, tryskala z něj. A pak mlha s jediným děsivým zaryčením zmizela, zmizel vlk a zůstal jen muž, který jej držel za ruku.

Muž klesl na kolena, zprudka oddechoval, ve tváři bledý, oči plné magie. „Kdo jsi?“ zeptal se.

„Eamon, syn Daithiho a Sorchy. Jsem jeden z trojice. Z temných čarodějek ze země Mayo.“

„Tak jako já.“ Muž se rozechvěle zasmál a dotkl se Eamonovy tváře. „Pocházím z tebe. Nacházíš se mimo svůj čas, hochu, v mé době. Jsem Connor z klanu O'Dwyerů. I já jsem Soršin a tvůj potomek. Jeden z trojice.“

„Jak můžu vědět, že je to pravda?“

„Jsem tvá krev a ty má. Víš to.“ Connor vytáhl zpod košile amulet, stejný měl i Eamon.

Pak zvedl paži a na kožené rukavici přistál Roibeard.

Ne, to není Roibeard, uvědomil si Eamon, a přece...

„Můj jestřáb. Ne tvůj, ale pojmenoval jsem ho po něm. Zeptej se ho, nač budeš chtít. Je tvůj, stejně jako můj.“

„Tohle... není moje místo.“

„Je, jen ne tvůj čas. Místo je tvé a vždycky bude.“

Eamonovi vyhrkly slzy, v břicho se mu ozvala touha silnější než hlad. „Vrátili jsme se domů?“

„Vrátili.“

„Porazíme ho, pomstíme naše rodiče?“

„Porazíme ho. Nepřestaneme, dokud se nám to nepovede. Dávám ti slovo.“

„Rád bych... Musím se vrátit. Cítím to. Volá mě Brannagh. Zachránil jsi mě před Cabhanem.“

„Tím, že jsem zachránil tebe, zachránil jsem i sebe, mám dojem.“

„Connor z O'Dwyerů. Nezapomenu.“

S tím se Eamon opět rozlétl přes hory a náhle bylo měkké tiché ráno a on seděl u ohně a obě sestry jím tráslly.

„Nechte mě! Točí se mi hlava.“

„Je hrozně bledý,“ strachovala se Teagan. „Vydrž, udělám ti čaj.“

„Čaj si dám rád. Byl jsem na cestě. Nevím, jak se to stalo, ale vrátil jsem se domů, i když to nebylo na stejném místě. Potřebuju si v tom udělat jasno. Ale vím něco, co jsme nevěděli.“

Napil se vody, kterou mu Brannagh podala. „Nemůže odtamtud odejít. Cabhan. Nemůže odejít, ne daleko. Čím dál je od domova, kde získal svou novou moc, tím víc slábne. Kdyby odešel, riskuje smrt. Nemůže za námi.“

„A jak to víš?“ zeptala se Brannagh.

„Viděl... jsem to v jeho mysli. Sám nechápu jak. Viděl jsem to tam, tu slabost. Potkal jsem jednoho muže, patří k nám. A...“ Eamon se nadechl, nakrátko zavřel oči.

„Nejdřív si dám čaj. Trochu čaje, pak vám budu všechno vyprávět. Ještě tu chvíli zůstaneme, povím vám celý příběh. A pak se budeme na jihu učit, sílit, plánovat. Nemůže se nás dotknout. Nikdy se vás nedotkne.“

A přestože byl chlapcem, v tom okamžiku se stal mužem. Dosud v něm doutnala moc.

3

PODZIM 2013

Connor se probudil dříve, než by se mu líbilo, a nečekal, že potká svého předka nebo úhlavního nepřítele. A rozhodně nečekal, že den započne explozí magie, která jej málem srazila na kolena.

Vesměs se mu to nečekané zamlouvalo.

Venku se teprve začínalo rozednívat, tím pádem nemohl doufat, že by se sestra už činila v kuchyni. Cenil si života natolik, že se neodvažoval vzbudit ji a dožadovat se snídaně.

Navíc vlastně neměl hlad, ačkoli jindy se budil s chutí k jídlu. Místo toho cítil zvláštní energii a silnou potřebu jít ven. A tak zapískal na jestřába a v Roibeardově společnosti zamířil do mlhy mezi stromy.

Do ticha.

Ne že by si na ticho nějak zvlášť potrpěl, většinu času měl rád cvrkot, povídání a společnost. Ale dnešního rána mu stačil křik jeho jestřába, šelestění králíka v podrostu a ševelení ranního vánku.

Napadlo ho projít se k Ashfordskému hradu, nechat Roibearda proletět nad loukami. Hoteloví hosté budou jistě nadšení.

A takové nadšení pak lákalo další zákazníky do jeho sokolnické školy.

Přesně tam tedy mířil, než to ucítil – chvění moci, v sobě i kolem sebe. Ta jeho se zvedla bez vyzvání, sladkou vůni orosených borovic pošpinila Cabhanova temná skvrna.

A něco víc.

Byl by zavolal své blízké – sestru, sestřenici a přátele –, ale něco ho pohánělo dál po pěšině mezi stromy, k břečťanové stěně a vyvrácenému stromu, za nimiž ležely trosky Soršiny chalupy. Právě tam se svými blízkými bojoval o letním slunovratu s Cabhanem.

Tam se šířila mlha, pulzovala moc, černá proti bílé. Viděl toho chlapce a v první řadě myslel na to, že ho musí ochránit. Rozhodně nedovolí, aby Cabhan ublížil nevinnému.

Ten chlapec, jakkoli nevinný, měl v sobě víc.

Mlha zmizela a Cabhan s ní, chlapec se vrátil do své doby a na své místo. Connor zůstal – vkleče na vlhké hlíně a pokoušel se zklidnit dech.

V uších mu stále zvonilo po té explozi, oči ho pálily od světla jasnějšího než tucet sluncí.

A moc, ukutá jejich spojenýma rukama, v něm zpívala.

Pomalů vstal, vysoký a štíhlý muž s hustými vlnitými hnědými vlasy, ve tváři stále bledý, oči hluboké a zelené jako mech.

Raději půjdu domů, pomyslel si, protože to, co přišlo se slunovratem a do rovnodennosti, se skrývalo, stále číhá ve stínech.

Zjistil, že má ještě vratký krok. Nebyl si jistý, jestli ho to celé pobavilo nebo uvedlo do rozpaků. Z oblohy se snesl jeho jestřáb a přistál na větvi. Tam zůstal sedět, pozoroval a čekal.

„Půjdeme,“ řekl Connor. „Dnes ráno jsme udělali, co jsme měli. A teď mám pořádný hlad.“

Moc, pomyslel si a vykročil. Její čirá síla ho vyčerpala. Sestřina psa vycítil těsně předtím, než k němu Katherel přiběhl.

„Tys to taky cítil, vid’?“ Pohladil ho po velké černé hlavě. „Divil bych se, kdyby to necítilo celé Mayo. Pořád mě brní kůže.“

Spolu s jestřábem a psem se vynořil z lesa do svěžího rána. Roibeard mu cestou k chalupě kroužil nad hlavou.

Ozval se další jestřábí výkřik a Connor spatřil Merlina, který patřil jeho příteli Finovi.

Vzápětí narušil ticho dusot kopyt. Connor se zastavil a čekal. Pocítil cosi nového, když spatřil svou sestřenici Ionu a svého přítele Boylea na velkém šedákovi Alastarovi. Fin se hnál za nimi na lesklém vraníkovi Baru.

„Potřebujeme víc vajec,“ zavolal s úsměvem. „A kus slaniny.“

„Co se stalo?“ Iona měla krátké vlasy rozčuchané, očividně vstávala narychlo. Sklonila se a dotkla se Connorovy tváře. „Věděla jsem, že jsi v bezpečí, jinak bychom přijeli rychleji.“

„Vždyť jste museli skoro letět, a žádný z vás ani neosedlal. Všechno vám povím doma. Mám hlad, že bych snědl tři prasata a krávu navrch.“

„Cabhan.“ Fin, s vlasy tmavými jako jeho hřebec a očima tmavě zelenými jako Connor, když do něj vstoupila moc, se otočil a zadíval se mezi stromy.

„On, ale nejen to. Iona má pravdu, jsem v pořádku, ale umírám hlady. Cítíte to,“ poznamenal a přidal do kroku.

„Cítíte?“ Boyle se na něj zadíval. „Probudilo mě to ze spaní, a to nemám váš dar. Nemám v sobě žádnou magii, a přece mě to probodlo jako šíp.“ Kývl k chalupě. „A Mearu nejspíš zrovna tak.“

Connor se ohlédl a spatřil Mearu Quinnovou, sestřinu nejlepší kamarádku, jak jim jde naproti – vysoká a svěží jako bohyně ve flanelových kalhotách na spaní a staré bundě, dlouhé hnědé vlasy zacuchané.

Connor si pomyslel, jak krásný je na ni pohled. Ale to byl vždycky.

„Zůstala přes noc,“ řekl ostatním. „Spala v Ionině pokoji, protože ty jsi byla u Boylea, milá sestřenice. Dobré ráno, Mearo.“

„Do háje s dobrým ránem. Co se kruci stalo?“

„Chystám se vám to povědět všem najednou.“ Vzal ji kolem pasu. „Ale potřebuju se najíst.“

„Branna to předpokládala, už je v kuchyni. Dost to s ní otrásl, i když dělá, že ne. Bylo to úplně jako zemětřesení, ale uvnitř, ve mně. Tomu se říká probuzení.“

„Postarám se o koně.“ Boyle seskočil z Alastara. „Běž se dovnitř nakrmit.“

„Díky.“ Connor se usmál a natáhl ruce k Ioně. Chytila se ho a seskočila.

„Vyděsilo mě to,“ podotkla.

„To nejsi sama.“ Políbil svou hezkou americkou sestřenicí, poslední z trojice, do vlasů a ruku v ruce s ní vešel do chalupy.

Vůně slaniny, kávy a teplého chleba ho zasáhla jako úder. V tu chvíli víc toužil jíst než žít.

Kathel šel v čele do kuchyně, kde se Branna činila u sporáku. Tmavé vlasy měla svázané do uzlu, na sobě kvítkované flanelové kalhoty a vytahané tričko, v nichž spala. Už jen to vypovídalo o její lásce, což Connorovi neuniklo, protože se nezdržovala ani převlékáním a upravováním, ačkoli jí bylo jasné, že budou mít společnost – navíc Finbara Burkea.

Mlčky se k němu otočila a podala mu talíř s míchanými vajíčky na toastu.

„Chvála tobě, moje milá.“

„To jen pro začátek, dělám další. Jsi prochladlý,“ dodala tiše.

„Ani jsem si nevšiml, ale máš pravdu, je mi docela zima.“

Než stačila mávnout rukou ke krbu, udělal to Fin a z rašeliny vyšlehl plameny.

„Třešeš se. Tak už si proboha sedni a najež se jako člověk.“ Meara ho v podstatě strčila na židli u stolu.

„Nemám nic proti tomu, abyste mě trochu obskakovali. Popravdě bych zabíjel za kafe.“

„Naliju ti.“ Iona pospíchala ke konvici.

„Na co asi si chlap může stěžovat, když ho rozmazlují tři krásné ženské. Děkuju, *mo chroi*,“ dodal, když mu Iona podala hrnek.

„Dlouho si to neužiješ, to ti můžu slíbit. Posad'te se všichni,“ zavelela Branna. „Za chvíli je hotovo. Až se Connor nají, čeká ho vysvětlování, proč mě nezavolal.“

„Bylo to rychlé. Byl bych zavolal vás všechny, ale myslím, že v ohrožení jsem nebyl já. Dnes ráno nešel po mně.“

„A po kom tedy, když my ostatní jsme spali v postelích?“ Branna zvedla ohromný podnos s jídlem, aby jej odnesla na stůl, a Fin jí ho mlčky vzal z rukou.

„Tak se posad' a poslouchej. Sedni si,“ zopakoval, než mohla něco odseknout. „Jsi stejně otřesená jako on.“

Jakmile tác spočinul na stole, Connor si začal nabírat vejce, slaninu, klobásu, opečený chléb a brambory.

„Probudil jsem se časně, byl jsem neklidný,“ spustil a mezi slastnými sousty jim všechno vyličil.

„Eamon?“ žasla Branna. „Soršin syn? Tady a teď? Víš to jistě?“

„Tak jistě, jako poznám svou sestru. Nejdřív jsem si myslel, že je to jen chlapec, který se připlétl Cabhanovi do cesty, ale když jsem ho vzal za ruku... Nic takového jsem ještě necítil. Dokonce ani s tebou, Branno, ani s tebou a Ionou dohromady. Dokonce ani o slunovratu, kdy byla moc nejsilnější, se nezdála tak silná, jasná a úplná. Nedokázal jsem ji obsáhnout ani ovládnout. Prolétla mnou jako kometa. I tím klukem, ale držel se mě. Je výjimečný.“

„A co Cabhan?“ chtěla vědět Iona.

„Zasáhlo ho to,“ pronesl Fin. „Cítil jsem to.“ Nepřítomně zvedl ruku k rameni, kde nosil jizvu, znamení své krve. Na srdci. „Omráčilo ho to, zůstal stejně otřesený jako ty.“

„Takže se odplazil?“ Boyle se pustil do vajíček. „Jako had.“

„Přesně tak,“ potvrdil Connor. „Zmizel a s ním i mlha, zůstali jsme tam jen já a ten kluk. A pak jen já sám. Ale... On byl mnou a já byl jím. To jsem pochopil, když jsme se chytli za ruce. Je v tom víc než krev. Na chvíli jsem viděl do něj, jako bych se díval do zrcadla.“

„A co jsi viděl?“ zeptala se Meara.

„Lásku a smutek a odvahu. Strach, ale odhodlání překonat ho kvůli svým sestrám a rodičům. A vlastně i kvůli nám. Byl to jen kluk. Počítám, že mu nebylo víc než deset. V tu chvíli ale zářil mocí, kterou se ještě úplně nenaučil ovládat.“

„Je to, jako když jsem byla navštívit babičku?“ napadlo Ionu. Vzpomněla si na babičku v Americe. „Nějaká astrální projekce? Ale asi ne tak docela. Je to podobné s tím posunem v čase, ale jen je v tom víc. Posun v čase, ke kterému může dojít u Soršiny chalupy. Nebyl jsi tam, vid', Connore?“

„Ne, ale dost blízko.“ Connor se zamyslel. „Zřejmě to stačilo. Tohle všechno je nové, ale vím jistě, že Cabhan nic takového nečekal.“

„Možná sem přivedl toho kluka, Eamona,“ navrhla Meara. „Vytrhl ho z jeho doby a vrhl do naší, pokusil se ho oddělit od sester a porazit chlapce, radši než chlapa, protože je srab a zbabělec. Podle toho, co jsi vyprávěl, Connore, kdyby ses tam neobjevil, mohl ho zabít nebo mu aspoň ublížit.“

„Pravda. Eamon měl být jeho kořist – sice odmítl utéct, i když jsem to po něm chtěl, ale byl zmatený, měl strach a nedokázal by se mu sám postavit.“

„Takže ses probudil a šel ven,“ konstatovala Branna. „Ty, který ráno nevytáhneš paty s prázdným břichem. A zavolal jsi svého jestřába. A to všechno za rozbřesku.“ Zavrtěla hlavou. „Něco tě tam přivolalo. Zřejmě spojení mezi tebou a Eamonem nebo samotnou Sorchou. Matka vždycky chrání své děti.“

„Mně se zdálo o Teagan,“ připomněla Iona. „Jak jela na Alastarovi k chalupě a k matčinu hrobu a tam se posta-